

отровна стрела въ гърдите му. Никой нищо нѣма да види въ гората... Дойди при мене сетне въ ксантийскитѣ кули и ме вземи. Тогава твоя невѣста ще бѣда...

Вълкашинъ сведе погледъ и се омѣлча. Сетне рече:

— Ще го сторишъ ли това?

— Ще го сторя, Вълкашине!

И сѣнкитѣ на Момчилица и Вълкашина потънаха въ падналата вечерна дрезгавина...

*

Покани Вълкашинъ Момчилъ юнакъ отъ Ксантийската крепостъ на ловъ въ Скопскитѣ гори. Сложи се дълга трапеза, лѣ се червеното вино съ голѣмитѣ пахари, разливаше се гѣстата като смола медовина съ роговетѣ по зелената трева...

И ловътъ започна. Залаяха хръткитѣ, впуснаха се соколитѣ върху дивеча, подгониха го. Вби зенгии въ коня си и Момчилъ, дръпна силно юздитѣ и се понесе изъ гѣстата гора. Следъ него запрепуска Вълкашинъ, изопна тетивата и хвърляше стрели. Ала не мѣреше той богатия дивечъ изъ сплетенитѣ тревы. Друга бѣ жертвата му. При единъ завой, Момчилъ разбра опасността, сви по равното поле и се понесе напредъ. Измамата бѣ ясна. Надеждата му бѣ въ коня. Ала задъхваше се бедното животно, подгъваше копита, прѣхтѣше диво и жално, цвилѣше отъ страшна болка. Тамъ подъ седлото на господаря му бѣ сложено острие нѣкакво и шипове, които го бодѣха безжалостно и се вбиваха въ месата му... Питие нѣкакво бѣ му дала да пие тая утринъ Момчилица, питие сладко на вкусъ, ала люта отрова бѣ, която свиваше мускулитѣ му, подкосяваше нозетѣ му, кжсаше силитѣ му и го задъхваше и люшкаше...

Напраздно биеше зенгии въ хълбоцитѣ на коня си Момчилъ. Той все повече отмаляваше и изоставаше назадъ, размахваше отчаяно грива, трѣскаше отъ болка глава, притъмняваше предъ очитѣ му, земята потъваше подъ копитата му, устнитѣ му лискаха пѣна.

А Вълкашинъ го догонваше. Съ страшна сила биеше копита неговиятъ бързъ

конь, следваше като вихрь, свистѣше въ въздуха размахналата сабя въ здравата ржка на Вълкашина, който все повече и повече го приближаваше, така че Момчилъ всѣки мигъ можеше да усѣти студеното острие да се размахне върху него и да го удари изведнѣжъ. Мълнии зисѣха въ тоя страхотенъ часъ. Сякашъ тъмна и зловеща преизподня се чернѣеше предъ смутения Момчилъ. Той подири съ ржка сабята си, потегли да я извади, ала тя висѣше като закована. Отново се опита да я издърпа отъ ножницата, ала и тоя пътъ тя не излизаше. Обхвана го страшна яростъ. Той бѣше самъ, безъ нѣкакво оржие въ ржце, безъ възможностъ да се брани въ това широко, равно поле, а згѣдъ себе си — злиятъ и настрѣхналъ Вълкашинъ, който съ дива стрѣвъ го догонваше... Чакаше го сигурна гибель. И въ тази безизходностъ той не можеше да си обясни кой бѣ този, който бѣ измжчилъ толкова жестоко неговия конь, за да го изостави въ тази тежка минута за живота му, кой бѣ тоя, който бѣ запоилъ сабята му, за да не може да я завърти и се опази отъ връхлитация врагъ... Хиляди образи минаха презъ съзнанието му, изброяваше ги, мжчеше се да си припомни имената имъ, да съзре лицата имъ... Той не можеше да допусне че Момчилица бѣ напоила бързия му конь съ люта отрова, за да подкоси нозетѣ му, не можеше да повѣрва, че тя бѣ, която е запоила съ медъ сабята, за да не се изважда отъ ножницата...

Вихрено препускаше Момчилъ, коньтъ биеше копита съ сѣтни сили, задъханъ и убитъ. Тѣй замръкваше по дълъ

